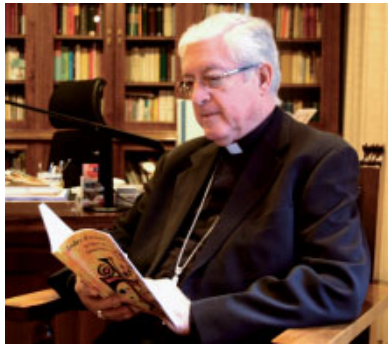

AJUDANT A VIURE

Quatre anys a Lleida

El proper dia 21 s'acompliran quatre anys de l'inici del meu servei episcopal a Lleida i a la pregunta que em fan freqüentment de «com l'hi prova a la Terra Ferma?», la meua resposta és bastant senzilla: em sento ben acollit i això facilita molt les coses. Podríem dir que afavoreix la immersió i n'estic molt agraït, tot i que sempre queda molt camí a fer.

No sé fins a quin punt podré aconseguir-ho, però la meua preocupació segueix essent mantenir una relació fraterna amb els mossens i una dedicació incondicional al poble que se m'ha encomanat «per a que tinguin vida», per a que puguin viure com Déu ho vol; i això anunciant Jesús de paraula i amb fets, acompanyant els fills i filles de Déu, compartint, procurant ser més testimoni que mestre, i afavorint un estil i una pastoral que ens ajudi a complementar-nos millor, etc.

I, com tantes vegades he manifestat, intentant animar la Comunitat Diocesana a «llegir la vida» per a poder respondre a la doble responsabilitat que tenim cap a l'interior de l'Església i cap al món. Si és un error separar la fe i la vida, també ho és ignorar pastoralment l'entramat social en el que vivim.

He insistit i insistiré en la pastoral de conjunt, en la comunió fraterna que podríem dir que és la marca de la casa, la nostra identitat. Jesús va dir: «*Si us veuen units, creuran...*». Es tracta de construir l'Església-Comunió que va propugnar el Concili Vaticà II: una Església en la que es vagi passant de la «col·laboració» a la «corresponsabilitat» i en la que ens mostrem cada dia més «units». I això és quelcom que cal demanar al Pare Déu contínuament como ho va fer Jesús en el seu discurs de comiat.

En els darrers decennis, l'Església de Lleida ha sabut donar responsabilitats als laics. Els fidels cristians laics són el cos de l'Església. Poden i deuen evangelitzar i, a través d'ells és com la fe es fa experiència tangible i pot suscitar preguntes. No em cansaré d'agrair públicament l'exemple de tants i tantes que, a les nostres comunitats, entreguen temps i energies en favor dels altres. La Missió que Crist va confiar a l'Església no pot ser efectiva en la seva totalitat sense l'aportació insubstituïble dels laics.

Això no vol dir deixar de banda la crida vocacional al sacerdoti ministerial, sempre necessari. El mateix dia 21 farà també 49 anys que jo vaig ser ordenat de prevere. Continuo convidant els joves i no tant joves a estar atents i dòcils a la crida de Déu i a pregar insistentment l'amo del sembrat. I demano als mossens que procurin assegurar amb imaginació i generositat serveis d'acolliment, d'orientació, d'acompanyament personal, de confessió sacramental, i també espais de recolliment i pregària, i experiències de reflexió que puguin ser ocasió per a replantejar-se a fons criteris evangèlics.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

«La dona adúltera» (i II)

(Jn 8,1-11)

Després de presentar el text evangèlic, el seu autor Mn. Víctor Martínez, ens ofereix una mirada espiritual sobre el mateix.

Comencem dient que Jesús és l'autoritat primera en la Llei, però no la del legalisme sinó la de l'amor. Els mestres de Llei i els fariseus utilitzen una dona i el seu pecat per aconseguir el seu fosc objectiu: agafar Jesús en una mala paraula per poder-lo acusar i desacreditar. Quants cops no fem nosaltres això: utilitzar la desgràcia d'algú per dir la nostra?

Els fariseus li prenen tota dignitat a la dona, no els importa ni ella ni el seu pecat, volen agafar Jesús i utilitzen tots els mitjans. La dona es converteix en una eina, el seu pecat passa a un segon terme.

Davant aquesta actitud, Jesús es nega a entrar en diàleg. Els acusadors no cerquen pau, no són respectuosos, només els importa el seu objectiu i no la persona acusada. Volen una condemna i prou. El judici i la condemna sobre la vida, la puresa i el pecat de cada home i dona estan reservats a Déu i no als homes. La pregunta que Jesús els fa no és altra cosa que fer referència a la pròpia realitat personal i íntima de cadascú: qui t'ha fet jutge dels altres, si tu ets el primer que caldria jutjar? Si mínimament ets una persona justa i coherent, no queda altra cosa que abaixar el cap i callar. Ells fugen per no reconèixer la seva culpa i el seu cor.

A tot això, tenim la dona posada al mig i humiliada públicament. El seu pecat ja no és una cosa privada i personal, sinó que la seva feblesa ha estat violentada i el seu pecat fet públic. La dona queda desfeta davant de la gent. Jesús no entra en aquest joc. En cap moment la mira ni parla amb ella. Sembla que la ignori. Hi ha una qüestió prèvia a solventar: cal crear un clima adient per poder tractar la situació amb respecte i imparcialitat. Només quan queden sols els dos, Jesús fa cas a la dona i entra en diàleg amb ella. Les seves paraules no són un judici, li pregunta sobre la seva situació. Vol remarcar i respec-

tar la seva dignitat i tractar la seva situació des de la igualtat i el respecte. Jesús no la condemna, encara que és conscient que allò que ha fet no és correcte. A Jesús no li importa tant el compliment de la Llei com la salvació de la persona. Jesús reconeix el fet: l'adulteri no és correcte ni és volgut per Déu; però cal salvar la persona i, per aquest motiu, la fa tornar a casa i recomençar la seva vida. Recorda el teu pecat i mira de no caure-hi un altre cop. Jesús es converteix en jutge de misericòrdia que, sense violentar la Llei, salva la persona sense dictar cap sentència condemnatòria.

Aquest text de l'evangeli ens parla de l'actitud tan odiosa i poc evangèlica que sovint tenim amb els altres. Què fàcil és fer condemnes, fer de jutges, exercir la nostra autoritat! Quina poca caritat tenim vers els altres. Ens importa que s'hagin comès pecats, s'hagi faltat al manament de l'amor, no s'hagin seguit les normes; però, quants cops ens preguntem per què l'altre ha fet el que ha fet? Ens molestem en reflexionar sobre la situació que l'altre viu i els motius que han provocat aquella mala acció? La llei és important, les normes són necessàries, però la llei no té sentit per si mateixa, no és l'objectiu a assolir, sinó una eina per a la vida, i la vida en Déu. El greu no és que la persona cometi una infracció, un pecat, un acte de desamor. El que ens ha de preocupar és com podem redimir i salvar aquella persona sense violentar la llei, com podem retornar-la al camí de vida.

Jesús actua amb la dona amb una sensibilitat exquisida: el diàleg no és públic sinó íntim, busca la complicitat per tal d'establir un diàleg fecund amb la dona. No la jutja ni la condemna sinó que la salva, cridant-la a la conversió i a la vida. Quan nosaltres exercim el nostre ministeri sacerdotal, cal que també tinguem aquestes actituds vers els altres, vers els qui equivoquen el camí. Mirem, no de condemnar i aixafar, sinó d'acompanyar i salvar des de la caritat.

Víctor Martínez Mateu

DIUMENGE XXIV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,5-9a)

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: qui em podrà condemnar?

▶ Salm responsorial (114)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor.*

Estimo de tot cor el Senyor: / ha escoltat el meu clam / així que l'invocava. R.

M'envoltaven els llaços de la mort, / tenia davant meu els seus parany, / i dintre meu l'angoixa i el neguit. / Vaig invocar el nom del Senyor: / «Ah, Senyor, salveu-me la vida.» R. El Senyor és just i benigne, / el nostre Déu sap compadir. / El Senyor salvaguarda els senzills, / jo era feble i m'ha salvat. R. Ha alliberat de la mort la meua vida, / els meus ulls, de negar-se en el plor, / els meus peus, de donar un pas en fals. / Continuaré caminant entre els qui viuen, / a la presència del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,14-18)

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tinguessin ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Vés-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit els faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meua fe.

▶ Evangeli segons sant Marc (Mc 8,27-35)

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diu la gent que sóc jo?». Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, altres que sou Elies, d'altres que sou algun dels profetes». Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?». Pere li respon: «Vós sou el Messies». Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú.

I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà». I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes». Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'Evangeli, la salvarà.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 50,5-9a)

El Señor me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me aplastaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos.

El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado. Tengo cerca a mi defensor, ¿quién pleiteará contra mí? Comparezcamos juntos. ¿Quién tiene algo contra mí? Que se me acerque. Mirad, el Señor me ayuda, ¿quién me condenará?

▶ Salmo responsorial (114)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de la vida.*

Amo al Señor, porque escucha / mi voz suplicante, / porque inclina su oído hacia mí / el día que lo invoco. R.

Me envolvían redes de muerte, / me alcanzaron los lazos del abismo, / caí en tristeza y angustia. / Invoqué el nombre del Señor, / «Señor, salva mi vida.» R.

El Señor es benigno y justo, / nuestro Dios es compasivo; / el Señor guarda a los sencillos: / estando yo sin fuerzas, me salvó. R.

Arrancó mi alma de la muerte, / mis ojos de las lágrimas, / mis pies de la caída. / Caminaré en presencia del Señor / en el país de la vida. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (St 2,14-18)

¿De qué le sirve a uno, hermanos míos, decir que tiene fe, si no tiene obras? ¿Es que esa fe lo podrá salvar? Supongamos que un hermano o una hermana andan sin ropa y faltos de alimento diario, y que uno de vosotros les dice: «Dios os ampare; abrigaos y llenaos el estómago», y no le dais lo necesario para el cuerpo; ¿de qué sirve?

Esto pasa con la fe: si no tiene obras, por sí sola está muerta. Alguno dirá: «Tú tienes fe, y yo tengo obras. Enséñame tu fe sin obras, y yo, por las obras, te probaré mi fe.»

▶ Evangelio según san Marcos (Mc 8,27-35)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos se dirigieron a las aldeas de Cesarea de Felipe; por el camino, preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que soy yo?» Ellos le contestaron: «Unos, Juan Bautista; otros, Elías; y otros, uno de los profetas». Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy?» Pedro le contestó: «Tú eres el Mesías». Él les prohibió terminantemente decirselo a nadie. Y empezó a instruirlos: «El Hijo del hombre tiene que padecer mucho, tiene que ser condenado por los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, ser ejecutado y resucitar a los tres días». Se lo explicaba con toda claridad. Entonces Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo. Jesús se volvió y, de cara a los discípulos, increpó a Pedro: «¡Quítate de mi vista, Satanás! ¡Tú piensas como los hombres, no como Dios!» Después llamó a la gente y a sus discípulos, y les dijo: «El que quiera venir conmigo, que se niegue a sí mismo, que cargue con su cruz y me siga. Mirad, el que quiera salvar su vida la perderá; pero el que pierda su vida por mí y por el Evangelio la salvará.»

Crist lliurant les claus a Pere.
Pintura del Perugino,
Capella Sixtina (Ciutat del Vaticà)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 1Co 11,17-26.33 / SI 39 / Lc 7,1-10 ■ **dimarts**: 1Co 12,12-14.27-31a / SI 99 / Lc 7,11-17 ■ **dimecres** (□ Barcelona): 1Co 12,31-13,13 / SI 32 / Lc 7,31-35 ■ **dijous**: 1Co 15,1-11 / SI 117 / Lc 7,36-50 ■ **divendres**: Ef 4,1-7.11-13 / SI 18 / Mt 9,9-13 ■ **dissabte**: 1Co 15,35-37.42-49 / SI 55 / Lc 8,4-15 ■ **diumenge** vinent, XXV de durant l'any (litúrgia hores: 1a setmana): Sv 2,12.17-20 / SI 53 / Jm 3,16-4,3 / Mc 9,30-37.

Jesús torna a sortir del territori d'Israel. Tanmateix, els deixebles segueixen Jesús en el camí. És una imatge típica de Marc. Els deixebles van amb Jesús on ell va i Jesús els va instruint tot el temps. És la metàfora de la fe que el lector reviu a la llum de la Pasqua, quan ja sap que el seguiment ha de continuar fins a la creu. Perquè un seguiment que només arriba a Getsemaní és un seguiment mancat i fracassat. En una convenient segona lectura de Marc, la imatge del seguiment de Jesús per part dels deixebles és una clara metàfora de la fe.

En aquest marc de seguiment familiar i proper, Jesús posa la pregunta clau: qui diu la gent que sóc jo? La res-

posta, a la llum del que hem llegit fins aquí (gestos poderosos de Jesús i ensenyament amb autoritat de la imminència de la irrupció del Regne) és prou clara: Jesús no anuncia la vinguda de ningú més. No és Joan Baptista ni cap dels profetes.

En Jesús hi ha la plenitud. Aquest és el sentit de la confessió «Tu ets el Messies». La confessió de Pere, portaveu dels deixebles, és correcta. Tanmateix, caldrà complementar-la. D'aquí l'ordre de silenci de Jesús que, a més de ser la clau del gènere literari *evangeli*, també deixa entreveure que el messianisme de Jesús no s'emmotllarà a la imatge del rei-messies victoriós i triomfant.

D'aquí l'ensenyament de Jesús sobre el sofriment abundós, sobre la mort i la resurrecció, que es constitueix en el moll de l'os de la segona part de Marc.

El Messies, com a fill de l'home (una figura marcadament transcendent), no es caracteritzarà per la força i el triomf sinó més aviat pel sofriment, la creu i la mort. Estem en plena predicació paulina. Per això el rebuig de Pere no fa més que confirmar que la imatge messiànica paradoxal i escandalosa del fill de l'home sofrent és el que constitueix la característica més típica del nou Messies de Déu. Aquest serà el missatge més nuclear de Marc.

Oriol Tuñí, SJ

COMENTARI

Jesús, nou messies d'Israel

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

38. La confessió de Pere i nosaltres

En els tres Evangelis sinòptics apareix com a fita important en el camí de Jesús el dia en què ell demana als deixebles que li diguin què diu la gent d'ell (*Mc 8,27* i llocs paral·lels). En els tres Evangelis respon Pere en nom dels dotze i fa una confessió que es distingeix clarament de l'opinió de *la gent*.

En els tres Evangelis, després d'això, Jesús anuncia la seva passió i resurrecció, i a l'anunci de la seva sort afegeix una instrucció que diu que el camí dels deixebles que el vulguin seguir és el camí del crucificat.

Què hi veiem si ajuntem tots els textos de la *confessió* de Pere en els diversos Evangelis com en un mosaic? Els deixebles han descobert que Jesús no es pot definir amb cap de les categories corrents, que Jesús és més i distint que «un dels profetes». A partir del sermó de la muntanya i a la vista dels seus miracles, de la seva autoritat de perdonar els pecats, de la sobirania com predicava, de la seva llibertat enfront de la Llei i

tradicions, a partir de tot això, van reconèixer que Jesús era més que un profeta. Ell era *el profeta* que, com Moisès, parlava amb Déu com un amic, cara a cara; ell era el Messies, però no en el sentit de simple delegat de Déu.

En els moments més grans, els deixebles ho notaven amb estremiment: aquest és Déu mateix. No eren capaços de dir tot això amb una resposta acabada. Es van expressar —amb raó— servint-se dels termes de les promeses de l'Antic Testament: Crist, l'Ungit, el Fill de Déu, el Senyor, i les paraules emocionades de Tomàs davant del Ressuscitat: «Senyor meu i Déu meu» (*Jn 20,28*).

Durant tota la seva història, l'Església fa camí amb aquestes paraules. Només són comprensibles quan toquem les ferides de Jesús, quan ens trobem amb la seva resurrecció, només llavors la confessió esdevé missió.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

El pequeño tornillo

—«El humilde tornillo,
en el lugar preciso,
cumple la función prevista y exacta.
Es tan útil y perfecto,
como las personas importantes de un gobierno.»

(De Mons. Helder Câmara, obispo brasileño,
propuesto para el Nobel de la Paz)

El insignificant y humilde tornillo, con su vocación de servicio, fija de una manera permanente y duradera, su función de servicio para la que fue diseñado y creado.

Gabriela Mistral, Premio Nobel, escribió:

—«El servir no es faena sólo de seres inferiores.
Dios, que da el fruto y la luz, sirve.
Pudiera llamársele así: el que sirve.
Y si tiene sus ojos fijos en nuestras manos,
nos pregunta cada día:

—¿Serviste hoy? ¿Al árbol, al amigo, al necesitado, a tu madre?»

«El Hijo del Hombre no vino a ser servido sino para servir», nos dice Jesús (*Mc 10,45*).

No olvidemos que el verbo del evangelio es el verbo *servir*, que es igual a *amar*.

J. M. Alimbau

SANTORAL

16. ✠ Diumenge XXIV de durant l'any. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. Dilluns. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. Dimarts. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. Dimecres. Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV);

santa Maria de Cervelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII).

20. Dijous. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, màrtirs a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. Divendres. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers; santa Ifigènia, vg.; santa Celina, vg.

22. Dissabte. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Fèlix IV, papa (526-530).

ENTREVISTA

MARC ARGEMÍ

El rumor a l'Església

Els rumors són la forma de comunicació més antiga de la humanitat. Internet ha multiplicat les possibilitats de difondre'ls, i es fa més necessari que mai saber com separar els rumors maliciosos de la veritat. Recentment, el periodista Marc Argemí (Sabadell, 1979) va defensar una tesi doctoral sobre *La credibilitat dels rumors i les notícies*, a la Universitat Autònoma de Barcelona. Argemí és expert en comunicació institucional i en periodisme religiós, i des de 2005 responsable de la comunicació de l'Opus Dei a Catalunya.

Per què et vas interessar per aquest tema?

Quan gestionava la comunicació de l'Opus Dei a Catalunya davant la polèmica provocada pel llibre de Dan Brown *El Codi da Vinci*, vaig trobar persones que tenien per certes coses que només eren pura ficció, pur rumor fals, i quan se'ls mostraven dades contrastades, incomprendiblement preferien quedar-se amb el rumor. També em van fer pensar els rumors sobre immigrants, molt injustos quan es comparaven amb la realitat que he conegut de primera mà.

Circulen molts rumors sobre temes religiosos?

El rumor, que és una notícia no verificada, circula quan es donen algunes condicions, i una d'elles és la manca d'informació fiable i de coneixement sobre la matèria. En la mesura que la ignorància sobre qüestions religioses creix, les persones tenen més difícil destriar el gra de la palla: separar la part de veritat que té tot rumor amb la part de mentida o d'exageració. Per això, la millor arma davant el rumor és el rigor en la recerca de verificació.

El rumor a l'Església. Com es viu?

Encara que moltes vegades no en diguem rumor, comentem coses que «ens han dit de bona font», o que «li ha passat a un amic d'un amic». El rumor ha existit sempre: de Jesús ja van fer córrer que en realitat no havia ressuscitat, com es recorda al capítol 28 de l'Evangelí de sant Mateu. Els cristians, com tothom, necessitem comptar amb una instància que tingui credibilitat suficient i ens digui si tal rumor és cert o no. El que hem de tenir clar és, abans de difondre un rumor que ens ha arribat, preguntar-nos per què ho fem. I quan es tracta de rumors que afecten una persona hem de donar a l'afectat l'oportunitat de dir la seva.

Oscar Bardají i Martí

EN PAREJA

Estrategias para mantener el amor en pareja

Completo y concluyo hoy la referencia a algunos puntos que pueden ayudar a mantener una buena relación de pareja. No espere que vaya a decirle nada nuevo y la mayoría de estas ideas ya le sonarán, porque ya las habrá leído en anteriores comentarios o en libros y revistas, o las habrá oído en conferencias o coloquios.

Los puntos indicados los he ido entresacando de conversaciones informales con muchas personas, de entrevistas en la consulta, de libros, artículos y conferencias. Repito que son unas simples estrategias que funcionan si se ponen en práctica. Completo la lista de lo que hay que hacer —seguirá otra, la última, de lo que hay que evitar.

- Considerar cada esposo como propias las funciones domésticas, disfrutando de las mismas y de la vida cotidiana en el hogar.
- Adelantarse en satisfacer las necesidades y pequeños gustos del consorte, sin olvidar los aniversarios.
- Utilizar la información (¡privilegiada!) que tiene cada uno de los cónyuges sobre los sentimientos más íntimos del otro, siempre para favorecerle.
- Encarar la vida con optimismo, y también con realismo, haciendo la convivencia lo más amena posible.
- Amarse y respetarse (¡los dos puntos de apoyo de la convivencia!), aportando continuas muestras de que existe seguridad y solidez en los vínculos establecidos.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

Per a l'acompanyament ens fan falta actituds, i també fites en el camí. En el camí de la malaltia és important conèixer quines són les necessitats de la persona que acompanyem. Dèiem que cada persona és única i té el propi camí, però també que hi ha una sèrie de camins compartits.

És important conèixer quines poden ser les necessitats espirituals, no sols religioses en la malaltia. Hi ha un bon recull del filòsof i teòleg, Francesc Torralba, a *Labor Hospitalària* on parla d'algunes d'aquestes necessitats.

Una d'elles és la necessitat de ser reconegut com a persona: a vegades una malaltia es converteix en la identitat; malgrat la malaltia o minusvalia, la persona de manera integral segueix essent la prioritat.

Això és molt important en un hospital o en una residència de gent gran, on a vegades uniformitzem a les persones, i es converteixen en el número d'una habitació o en una patologia. És important quan s'acompanya reconèixer a cada malalt pel seu nom, per les seves peculiaritats i sobretot per les seves preferències.

A vegades s'escolten frases com «és un esquizofrènic» o «és un diabètic» o «és un down». Un malalt és davant de tot una persona, que a més de moltes qualitats, positives o negatives, conviu amb una malaltia, però no és la seva malaltia.

Potenciar el respecte és també saber veure a la persona en el malalt, allò que ha estat, allò que és per ajudar a esbrinar allò que podrà arribar a ser.

Montse Esquerda

Sopar de germanor organitzat per la parròquia d'Artesa de Lleida amb més de 400 persones

Al mes de juliol ha tingut lloc la segona edició del sopar de fi de curs de la parròquia d'Artesa de Lleida.

Aquest sopar és en realitat una mitjà per apropar la parròquia a tots els veïns del poble.

Mn. Robert Louan, rector de la parròquia i promotor d'aquest sopar, malgrat el seu estat de salut (operat del peu), no ha volgut perdre l'ocasió de compartir aquest ambient de germanor que ha estat marcat per l'alegria, la bona col·laboració i la solidaritat fraterna. Per això s'ha unit a les més de quatre-centes persones aplegades a la plaça del poble, entre les quals, varis mossens vinguts d'altres parròquies, un seminarista i altres persones vingudes d'altres pobles com ara les Borges Blanques.

La benedicció de la taula ha estat encarregada al mossèn més jove, Mn. Lucas, que ha donat les gràcies a les persones voluntàries de l'organització.

En finalitzar el sopar, s'ha visionat el vídeo de la primera edició d'aquest sopar que tingué lloc l'estiu passat. En aquest s'ha fet un emotiu homenatge a la Conxita Capell Benet, membre del Consell Parroquial que va ser cridada a la Casa del Pare pocs dies després d'aquell primer sopar.

L'edició d'aquest any ha estat molt participativa, amb grups de nens, joves i adults que en acabar el sopar han pujat successivament a l'escenari per oferir als presents diverses actuacions molt ben preparades.

Ha estat un moment de gran explosió d'alegria i de joia que ha fet oblidar, encara que fos només per una estona, els moments difícils que patim tots.

Ben entrada la nit s'ha finalitzat l'acte amb el compromís de tornar-hi a ser l'any vinent. I per a nosaltres que hem tingut el privilegi de ser-hi, podem dir amb tota sinceritat que aquest sopar ha estat realment un bon exemple de comunitat, de convivència i concòrdia entre la comunitat parroquial i els veïns del poble.

Josep Domènech

Festa de Granyena de les Garrigues

El temps de la vellesa és un do de Déu, que ha de rebre's amb gratitud. Aquests germans nostres, de la tercera edat, poden transmetre'ns un veritable tresor de saviesa i experiència de vida cristiana, per això, units a ells, ens vam reunir el diumenge 5 d'agost per a celebrar plegats l'Eucaristia presidida pel nostre estimat Mn. Àngel, per agrair a Déu el do de la vida i pregant per ells amb consciència i devoció.

M. Assumpció Cornadó Lladó

MARIA DE NATZARET, REFERENT HUMÀ I CRISTIÀ PER AL NOSTRE TEMPS

Del 19 al 21 d'octubre de 2012

Programa de la Retal i Punició Acadèmia Bibliogràfica Mariana Carrer Acadèmia 17, Lleida. Sessions de matí de 10-13h i tarda de 16-20h.

Ponències:
MARIA DE NATZARET, EN LA FE I LA HISTÒRIA DE L'ESCOLÈRIA. Dr. Joan Esquerda Bihel, teòleg, Roma, Ponència inaugural.
L'ACADÈMIA MARIANA I LA SOCIETAT LLEIDATANA DEL S. XIX. Dr. Manuel Lladonosa, historiador, Lleida.
MARIA EN L'ART DEL MUSEU DE LLEIDA DIOCESÀ I COMARCAL. Llicda. Montserrat Masó, directora del Museu de Lleida.
MARIA DE NATZARET, REFERENT HUMÀ I CRISTIÀ PER AL NOSTRE TEMPS. Llicda. Núria Casan, teòleg, Barcelona.
LA MARE DE DÉU I L'ANUNCI DE LA BONA NOVA ALS POBRES. Dra. Carme Borbona, pedagoga, Tarragona.

Taula rodona i debat: SECULARITZACIÓ DE LA SOCIETAT I INCULTURACIÓ DE LA FE. Dra. Maria Trapat, psicòloga, Dra. Montserrat Esquerda, pediatra, Llicda. Gaiara Vilas, jurista, Llicda. Mar Pérez, teòloga. Moderador: Dr. Joan Vilas, director acadèmic.

Altres activitats:
VISITA GUIADA AL MUSEU DIOCESÀ I COMARCAL
VISITA GUIADA A L'EXPOSICIÓ DEL GAIXA-FÒRUM DE LLEIDA
CONCERT A LA CATEDRAL NOVA
VISITA GUIADA A L'ACADÈMIA BIBLIOGRÀFICA MARIANA

Simultàniament:
CICLE DE PEL·LÍCULES DE TEMÀTICA MARIANA DE LA FILMOTEC
TERRES DE LLEIDA/CINE-ULL.

Per a més informació consulteu la web del Bisbat (bisbatlleida.org) o la de l'IBEL (ibel.lleida.org)

SIMPOSI PER A CELEBRAR EL 150 ANIVERSARI DE L'ACADÈMIA BIBLIOGRÀFICA MARIANA DE LLEIDA

AGENDA

Adoració eucarística diürna a l'església de Sant Pere de Lleida, de 10 a 20 h

- Diumenge 16 de setembre:**
 - MCPCC (Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya) a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana).
 - De 10 h a 16 h, celebració d'inici del nou rector d'Aspa i Cogull.
- Dilluns 17 de setembre:**
 - Recés de mossens.
- Dimarts 18 de setembre:**
 - Delegació de Catequesi: Inici del curs de Catequesi. De 19 a 21 h, a l'IREL, Mons. Joan-Enric Vilas: «L'Any de la Fe, què demana a la Catequesi?»
- Divendres 21 de setembre:**
 - 49è aniversari de l'ordenació sacerdotal del Sr. Bisbe, Joan Piris.

AYUDANDO A VIVIR

Cuatro años en Lleida

El próximo día 21 se cumplirán cuatro años del inicio de mi servicio episcopal en Lleida y a la pregunta que me hacen frecuentemente de «¿cómo se siente en la Terra Ferma?», mi respuesta es bastante sencilla: me siento bien acogido y eso facilita mucho las cosas. Podríamos decir que favorece la inmersión y estoy muy agradecido, aunque siempre queda mucho camino por recorrer.

No sé hasta qué punto podré conseguirlo, pero mi preocupación sigue siendo mantener una relación fraterna con los sacerdotes y una dedicación incondicional al pueblo que se me ha encomendado «para que tengan vida», para que puedan vivir como Dios lo quiere, y eso anunciando a Jesús de palabra y con hechos, acompañando a los hijos e hijas de Dios, compartiendo, procurando ser más testigo que maestro, y favoreciendo un estilo y una pastoral que nos ayude a complementar mejor, etc. Y, como tantas veces he manifestado, intentando animar a la Comunidad Diocesana a «leer la vida» para poder responder a la doble responsabi-

lidad que tenemos hacia el interior de la Iglesia y hacia el mundo. Si es un error separar la fe y la vida, también lo es ignorar pastoralmente el entramado social en el que vivimos.

He insistido e insistiré en la pastoral de conjunto, en la comunión fraterna que podríamos decir que es la marca de la casa, nuestra identidad. Jesús dijo: «Si os ven unidos, creerán...». Se trata de construir la Iglesia-Comunión que propugnó el Concilio Vaticano II: una Iglesia en la que se vaya pasando de la «colaboración» a la «corresponsabilidad» y en la que nos mostremos cada día más «unidos». Y eso es algo que hay que pedir al Padre Dios continuamente como lo hizo Jesús en su discurso de despedida.

En los últimos decenios, la Iglesia de Lleida ha sabido dar responsabilidades a los laicos. Los fieles cristianos laicos son el cuerpo de la Iglesia. Pueden y deben evangelizar y, a través de ellos es como la fe se hace experiencia tangible y puede suscitar preguntas. No me cansaré de agradecer públicamente el ejem-

plo de tantos y tantas que, en nuestras comunidades, entregan tiempo y energías en favor de los demás. La Misión que Cristo confió a la Iglesia no puede ser efectiva en su totalidad sin la aportación insustituible de los laicos.

Esto no quiere decir dejar de lado la llamada vocacional al sacerdocio ministerial, siempre necesario. El mismo día 21 hará también 49 años que yo fui ordenado sacerdote. Sigo invitando a los jóvenes y no tan jóvenes a estar atentos y dóciles a la llamada de Dios y a orar insistentemente el dueño de la mies. Y pido a los sacerdotes que procuren asegurar con imaginación y generosidad servicios de acogida, de orientación, de acompañamiento personal, de confesión sacramental, y también espacios de recogimiento y oración, y experiencias de reflexión que puedan ser ocasión para replantearse a fondo criterios evangélicos.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† Joan Piris
 Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737